

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

13. An sint in terris Monocerotes?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

inconsumetum, sed etiam naturæ ordini aduersum, vt extra aquam degant pisces, aut vt piscatio in terris institui possit; sicut esset, si aliquis in mari venaretur. Hæc de aquaticis monstris, quæ in dubium vocantur.

§. XIII.

An sint in terris Monocerotes.

Terra quoque fertur alere quasdam portentosas, vel quasi portentosas bestias, quas quidam negant in rerum natura inueniri, & fabulis permixtas rapiunt in quæstionem. Talis bestia est Monoceros, de quo D. Ambrosius ita scripsit: *Cornua quomodo posuit unicornuum, requirendum, cum ipse unicornuus inter generationes ferarum, ut periti aiunt, non inueniatur.* Reddit hoc animal suspectum, quod passim pro fabula habeantur ea, quæ SS. Patres commodè in similitudinem adhibentes recensuerunt. *Rhinoceros iste, ait S. Gregorius, qui & Monoceros in Græcis exemplaribus nominatur, tantæ esse fortitudinis dicitur, ut nulla venantium virtute capiatur, sed sicut hi asserunt, qui describendis naturis animalium laboriosa inuestigatione sudauerunt, virgo ei puella proponitur, quæ venienti sinum aperit, in*

S. Ambr:
lib. 11.

S. Greg.
l. 31. Moral.
c. 13.

Isidor. l.
12. orig.
c. 2.

quo ille, omni ferocitate postposita, caput deponit, sicq; ab eis, à quibus capi queritur, repente velut inermis inuenitur. Idem iisdem pænè verbis refert Isidorus. Verùm, si idcirco non existere in mundo bestiam aliquam negandum est, quia de ea aliquid refertur fabulosum, neque asinum, neque canem, neque ranam, aut alias bestias plurimas existere oportet, quia de illis Phryx ille multa excogitavit fabulosa. D. Ambrosius secutus est aliquorum opinionem, qui ob fabulas adiunctas, & quia neque auctores, neque experientiam habuerunt, ipsam etiam censuerunt negandam veritatem. Quod persæpe contingit, vt quæ vera sunt, fidem amittant admixtione falsi. Ceterùm etiam Monoceros à Rhinocerote differt, quorum ille cornu in fronte, iste in naso gerit, & descriptione vterque discrepat. Quamquam igitur ea, quæ oculis nostris obuia non sunt, difficulter credant imperiti, tamen haud existimare debemus, alijs regionibus concessa non esse, quæ nostris sunt negata. Non vidit Europa monocerotem, vnicorne animal? at vidit Asia.

Albertus
Mag. l. 12.
de anim.

Et testatur Albertus Magnus, Romæ quæ à Pompeio eiusmodi animal in spectaculo

Et aculo productum, cum elephanto congressurū, cornū ad saxum limauisse. Quòd si Germania nostra animal hoc numquam vidit, vidit tamen cornu illius, expertaque est, contra omnia venena, vim habuisse. Testes porrò quàm plurimos licet adducere; vt sunt, præter S. Gregorium & Isidorum à nobis citatos, Strabo, Plinius, Solinus, Ælianus; & recentiores. Marcus Paulus Venerus plurimis in locis reperiri vnicornu affirmat, apud Tartaros, in siluis regni Mien, in regno Indico Guzzerat, quod confine est Malabarico: præcipuè verò, in regno Basma Iauæ maioris, frequentissimè, autem in Regno Lambri eiusdem insulæ. Ludouicus Barthema Bononiensis magnorum itinerum descriptor oculatus testis, Petræ cognominis Arabiæ ciuitatis (vulgò Meccha Bellonio) Machometis pseudoprophetæ patriæ magnificentissimū commemorans templum, hæc de monocerote tradit: *Ex altera templi parte cor ex-
tat muro cincta, in qua duos vidimus monocerotas, qui miraculi loco ibi ostenduntur.* Subscribunt his Ludouicus Cadamustius, Nicol. de Comitibus, Ioan. de Hese, in suis Itinerarijs. Strabo certè agens de India,

Strabo
l. 15. Geograph.
Plin. l. 8.
c. 23. Solin. c. 65.
Ælian. l. 16. de animal c. 20.
M. Paul. Venet. l. 2. cap. 43.
lib 3. c. 28.
l. 3. c. 12.
eod. l. 3.
cap. 15.
Ludou. Barth. l. 1. cap. 17.
Itinerarij

Strab, loc: scribit, *Equos ibi unicornes reperiri cervinis*
 cit. *capitibus.* Paulus autem Iouius agens de
 regno Gogiano, quod supra Nili ortum,
 in extrema pænè Africa, situm est, altissi-
 mis montibus, ac densissimis siluis imma-
 nium omnis generis belluarum plenis ab-
 undans, ita loquitur: *Idem affirmant de*
monocerote, quod animal unicone à nostris ap-
pellatum, pulli equini forma, colore cinereo, iu-
bata ceruice, hircina barba, bicubitali cornu
armatam frontem præfert, quod lenore can-
doreq; eburneo, & pallidis distinctum spiris, ad
obtundenda habetandaq; venena mirificam
potestatem habere dicitur. Cornu enim im-
misso, & per lymphas circumducto, fontes
expiare perhibent, ut salubriter viuat, si inde
virosa bestia præpotârint. Id vino animali non
detrabi, cùm ullis insidijs intercipi nequeat.
Cornu tamen sponte decisum in desertis reperi-
ri, ut in cervis accidere videmus, qui ex se-
necta vitis renouante natura, vetus cornu
exuunt, venantibusq; relinquunt. Hoc cornu
regijs impositum mensis, toxica si qua sint epu-
lis indita, emisso statim admirabili sudore con-
uiuis prodere narrant. Ex his duos vidimus
bicubitales, brachiali ferè crassitudine: pri-
imum Venetys, quod postea senatus Solimano
 Turca-

Turcarum Imperatori dono misit: alterum pari prope magnitudine, sed præcisa cuspide argenteæ basi insertum; quod Clemens Pontifex Massiliam profectus, pro insigni munere ad Franciscum regem detulit. Ad tot scriptorum testimonia accedit diuina authoritas. Quorsum enim Dauid dixit? *Salua me ex ore leonis, & à cornibus unicornium humilitatem meam*, sunt enim vnicornes indomitæ bestiæ, multisq; bestijs ferociores. Rursum: *Et dilectus quemadmodum filius unicornium*, qui dum iuuenulus est, ob speciem insignem amabilis est. Iterumque: *Et exaltabitur sicut unicornis cornu meum*; id est, potentia, gloria, felicitas mea crescet in altum, non sicut fragile fœnum, sed vt cornu unicornis animalis in fronte vnicum quidem, sed excelsum & valde robustum cornu gerentis. Quamuis enim cornu hoc Solinus tantum *pedum quatuor*, vti & Isidorus, esse dicat, Plinius tamen *cubitorum duum*, at Ludouicus Barthema *trium ferme brachiorum* longitudine esse affirmat: nempe pro magnitudine ætatis. Alludens ad hanc belluam etiam Isaias ait: *Et descendent vnicornes cum eis*. Tam crebra vnicornium mentio in diuinis litteris non vide-

Psal. 218
220

Psal. 28. 6.

Psal. 91.
10.

Solin.
cap. 65.

Isidor.
lib. 12.

Orig. c. 2.
Plin. l. 8.

cap 21.

Isa, 34 7.

Vincent.
in spec. 1.
p lib. 19.
cap. 91.

tur de fabulis sumta. Pertinebat autem
huc de hac quoque bestia quærere, quia,
tamquam rarior, & ipsa vulgò potest pro
monstro haberi. Quin disertè Vincentius
ait: *Monoceros est monstrum equino corpore,
ceruino capite, cauda suilla, pedibus elephan-
tis, mugitu horrido, &c.* quid magis potest
esse monstruosum?

§. XIV.

Bestias quasdam raras monstra videri.

Pleraque, de Pyrali, Phænice, piscibus
fossilibus, & Monocerote dicta, osten-
dunt, has bestias, ob raritatem, aut inu-
sitatum duntaxat nascendi viuendiq; mo-
dum, censerì prodigiosas; nisi quòd, quæ
Vincentius de multiformi monocerotis
natura tradit, veram eam belluam mon-
strum esse probent. Vtrùm autem ea se ita
forma habeat, est eorum pronuciare,
qui viderunt. De Sirenibus difficilior est
quæstio: possunt enim esse, vel non esse,
*effectus nature, qui deniat à recta consuetudine,
secundùm speciem dispositione;* propius vero
est, vera monstra esse; alioquin enim & Sa-
tyros, & Faunos, & centauris natos lice-
ret dicere, eos à *recta consuetudine, secundùm
speciem dispositione non deniare,* cum tales
sint